

Sygn. akt V ACa 226/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział V Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Iwona Wilk (spr.)

Sędziowie: SA Jadwiga Galas

SA Janusz Kiercz

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2014 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. W.

przeciwko M. M. i C. M.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt XIV GC 192/13

postanawia:

1) odrzucić apelację;

2) zasądzić od powódki na rzecz pozwanych kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt V ACa 226/14

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2014 r., doręczonym powodowi w dniu 13 czerwca 2014 r., Sąd Apelacyjny wezwał powoda do uzupełnienia braków formalnych apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. XIV GC 192/13, poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. W odpowiedzi na to wezwanie powód w dniu 18 czerwca 2014 r. (data stempla pocztowego) wyjaśnił, iż nie podał wartości przedmiotu zaskarżenia, analogicznie zresztą, jak w pozwie nie wskazał wartości przedmiotu sporu, gdyż niniejsza sprawa nie miała charakteru majątkowego. Podniósł, że w myśl

art. 19 k.p.c. wartość przedmiotu sporu czy też zaskarżenia podlega wskazaniu jedynie przy dochodzeniu roszczeń pieniężnych, natomiast roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie

(o ustalenie nieistnienia spółki cywilnej) takiego charakteru nie ma i nie daje się też wycenić w konkretnej kwocie. W konsekwencji podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w realiach sprawy nie jest wymagane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 368 k.p.c. określającym wymagania formalne jakim odpowiadać musi apelacja, w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Jednocześnie podkreślić należy, iż pojęcia, którymi posługuje się ustawodawca

w art. 19 k.p.c., tj. „sprawa o roszczenie pieniężne” i „sprawa majątkowa”, nie są tożsame zakresowo. Każda sprawa o roszczenie pieniężne jest sprawą majątkową, natomiast nie każda sprawa majątkowa jest sprawą o roszczenie pieniężne. Co więcej, w sprawach o roszczenia pieniężne wymóg wskazania wartości przedmiotu sporu, czy też zaskarżenia, z uwagi na treść regulacji art. 126¹ k.p.c., może w ogóle nie zachodzić, gdy tymczasem w innych sprawach majątkowych strona zawsze zobligowana jest do podania tych wartości (art. 19 § 2 k.p.c.).

Odnosnie pojęcia spraw majątkowych wskazać należy również, iż w orzecznictwie podnosi się, że dla rozróżnienia majątkowego bądź niemajątkowego charakteru konkretnej sprawy nie jest istotne, czy rozpoznawana jest ona w następstwie wytoczenia powództwa

o świadczenie, czy też powództw o ustalenie albo ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. Sprawą majątkową jest sprawa, w której zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r., sygn. V CZ 18/13). Podstawą wyróżnienia kategorii praw majątkowych i niemajątkowych jest typowy interes, jaki prawa te realizują. Podział praw podmiotowych na majątkowe i niemajątkowe odpowiada różnej treści – majątkowej i niemajątkowej – stosunków, których te prawa dotyczą, lub oparty jest na tym, czy prawa podmiotowe są bezpośrednio uwarunkowane ekonomicznym interesem uprawnionego podmiotu. Według tych kryteriów, do praw majątkowych zalicza się

w szczególności prawa rzeczowe, wierzytelności opiewające na świadczenia majątkowe, prawa majątkowo – małżeńskie oraz istotną część praw kwalifikowanych jako tzw. własność intelektualna. Bez znaczenia dla uznania konkretnego prawa podmiotowego za prawo majątkowe jest przy tym to, czy ma ono jakąś wartość rynkową (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2011 r., sygn. III CZP 126/10). Zaznaczyć należy także,

iż w ramach kontroli wymogów formalnych apelacji, Sąd Apelacyjny nie jest związany majątkowym bądź niemajątkowym statusem sprawy przyjętym przez Sąd pierwszej instancji

i może go zweryfikować, natomiast ewentualne trudności w określeniu, w okolicznościach danej spraw, wartości przedmiotu sporu czy też zaskarżenia, nie wyłączają możliwości ustalenia jej majątkowego charakteru (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt V CZ 137/12).

W świetle powyższych uwag, w ocenie Sądu Apelacyjnego, sprawa o ustalenie nieistnienia stosunku umowy spółki cywilnej jest sprawą o charakterze majątkowym. Roszczenie powoda, w przypadku jego uwzględnienia, co do zasady rodzi bowiem dla niego skutki bezpośrednio w sferze praw majątkowych, w szczególności powodując konieczność wzajemnego rozliczenia się wspólników z majątku wspólnego wniesionego

i wygenerowanego w ramach spółki (art. 875 k.c.). Przede wszystkim jednak, jak wskazał

w pozwie sam skarżący, ustalenie nieistnienia spółki ma na celu zapobieżenie dochodzeniu od niego przez pozostałych wspólników spółki różnego rodzaju roszczeń wynikających

z uczestnictwa w spółce, a zatem służąc wykazaniu nieistnienia zobowiązań powoda

ze wskazanego tytułu, również realizuje jego interes majątkowy. Stąd też niezależnie od ewentualnych trudności z tym związanych i zaniechania przez Sąd Okręgowy ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawie, z uwagi na jej majątkowy charakter zachodziła konieczności wezwania powoda do określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji,

zaś odmowa podania tej wartości skutkowałą koniecznością odrzucenia apelacji na podstawie art. 373 k.p.c., jako dotkniętej brakami formalnymi uniemożliwiającymi nadanie sprawie dalszego biegu (w szczególności określeniu należytej w sprawie opłaty od apelacji oraz oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej, na rzecz pozwanych kwotę 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 11 ust. 1 pkt 23 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu Dz. U. 2013, poz. 461 – j.t.) uznając, iż dla spraw tego rodzaju jak niniejsza, stawki wynagrodzenia pełnomocnika nie zostały odrębnie uregulowane, stąd zastosowanie znajdowały stawki w sprawach o charakterze, zdaniem Sądu Apelacyjnego, najbardziej zbliżonym, tj. o rozwiązanie spółki kapitałowej.